

vel a homogénebb osztályozásra kell törekedni. *L. Legrand*, az Institut Pedagogique Nationale Pedagógiai Osztályának igazgatója elemzi az objektív osztályozás lehetőségeit. Pontosan meg kell határozni a tanulókkal szemben rámasztott követelményeket. Véleménye szerint helytelen a 20 számjegyű osztályozási rendszert fenntartani, helyette négy kategória bevezetését javasolja: kiváló, jó, megfelelő, elégtelen. Távol vagyunk még attól, hogy ismerjük az igazságos elbírálás titkát, de minden lelkiismeretes pedagógus egyik fő törekvése a tanulók helyes osztályozása.

Miklósvári Sándor

Magyar nevelési folyóirat Jugoszláviában

(*A novi-sadi rádió „Szempont” c. adásából 1968. november 19-én 16⁰²*)

Aladics János riporter:

A vajdasági pedagógusok már régóta hiányát érzik egy olyan nevelési szaklapnak, amely behatóan és szakszerűen foglalkozna az oktatási munka legidősebb kérdéseivel, azonkívül útmutató és problémafelvető szerepe is lenne. Ezt a komoly hézagot hivatott pótolni a Szegeden megjelenő *Módszertani Közlemények* című folyóirat, amely újabban kapható lesz Jugoszláviában is.

E kapcsolatok kezdetéről *Németh István* főszerkesztő ezeket mondta:

Úgy tudjuk, hogy a Fórum Kiadó felvette a *Módszertani Közlemények* a magyarországi nevelőképző intézmények folyóiratát a terjesztendő lapjaik sorába. Ez minket arra ösztönzött, hogy fölkeressük a vajdasági iskolaügyek intézőit, hogy megbeszéléseket folytassunk részben azért, hogy a lap olvasottabbá váljon, részben pedig azért, hogy az itt fölmerült problémák is lapunk hasábjaira kerüljenek.

Aladics János riporter:

Feltételezzük *Németh* elvtárs, hogy a vajdasági igényekre való tekintettel némileg változni fog a *Módszertani Közlemények* arculata.

A jelek erre mutatnak, a megbeszélések viszont arra utalnak, hogy a problémáink közösek. Itt legfeljebb megerősítettek bennünket abban, hogy azt kell csinálnunk amit eddig, a problémák azonosak. Hisszük azonban, ha ezeknek a megoldását közösen végezzük, hamarabb jutunk eredményre.

Aladics János riporter:

Mi a jelentősége annak, hogy a *Módszertani Közlemények* a vajdasági tanítók és tanárok számára is hozzáférhetővé válik.

Erről *Miklósvári Sándor* a szerkesztőtanács elnöke így vélekedik:

Ennek az a jelentősége, hogy a pedagógusképző intézmények továbbképzési funkcióját is hangsúlyozzuk. A felfogásunk ugyanis az, hogy annak az intézménytípusnak, amely új pedagógusok képzésével foglalkozik, annak — ha korszerű intézmény akar lenni — kötelessége, hogy a már működő pedagógusok továbbképzésével is törődjék. A lap mondanivalója ennek a célnak a szolgálatában áll.

Aladics János riporter:

Véleményünk szerint a magyar neveléstudomány magas, európai színvonalon áll. Mégis érdekelné, hogy *Miklósvári Sándor* véleménye szerint változik-e a közeljövőben a pedagógiai elmélet, de a gyakorlat is, tekintettel a megváltozott szocialista valóságra.

Általános célkitűzésünk, hogy korunk és társadalmunk igényei szerint oktassuk és neveljük a felnövekvő nemzedékeket. Tehát az a válaszom, hogy aszerint változik

az oktatás-nevelés tartalma, ahogyan a szocialista társadalom igényei és követelményei diktálják.

Aladics János riporter:

Nincs egy kicsit lemaradás e téren?

Véleményem szerint van. És éppen ezért mindennapi gondunk kell legyen, hogy lépést tartsunk a kor, a társadalom igényeivel. Talán azt megállapíthatjuk, hogy ott tartunk, abban a folyamatban élünk, hogy igyekszünk a pedagógusok igényeit feltámasztani, szorgalmazni atekintetben, hogy maibbak, korszerűbbek akarjanak lenni felkészültségükben, tudományukban, az oktatás-nevelés módszereiben. Tehát az igények fejlesztésében látom én a dolog súlyát, fontosságát. Ha vannak igények, akkor vannak ambíciók, vannak törekvések és lehet remélni az eredményeket.

Aladics János riporter:

Ezután *Gaál Géza* a kiadó elnöke nyilatkozik arról a kapcsolatról, amely a neveléstudomány elméletét a tetterős és fiatal pedagógusokhoz és ezek munkájához kapcsolja, hiszen ezek az induló nevelők képesek leginkább arra, hogy előbbre vigyék a pedagógiát mind elméletben, mind a gyakorlatban.

Teljesen egyezik a véleményem a fölvetett kérdésnek állító jellegével és részével. Magunk is ezt a gyakorlatot követjük. Az intézeteinkből kilépő hallgatókat igyekszünk egyrészt olvasóvá, másrészt íróvá, szerzővé nevelni. Merjék elmondani a gondolataikat. Nem biztos, hogy azok nagyon csiszoltak lesznek az első pillanatban, de a fejlődésnek gondolom az útja azon keresztül vezet, hogy egy-egy botlásokon keresztül válik elevenné, élővé a fejlődés is.

Aladics János riporter:

És még *Miklósvári Sándoré* a szó. Ezúttal a rádió és a televízió oktató műsorainak hiányosságait veti fel.

Az iskolarádiónak és az iskolatelevíziónak évek óta az iskola jelentős részét átfogó programja van. Azonban az eredmények távolról sem olyanok, mint lehetnének. A felfogásunk az, hogy az iskola életét maibbá, korszerűbbé, tudományosabbá, sokszínűbbé éppen ilyen eszközökkel lehet tenni, mint a rádió és a televízió bekapcsolódása az iskolai munkába. Talán abban van egyelőre még hiányosság vagy akadály, hogy az iskola és a rádió, a televízió mint modern pedagógiai eszköz találkozhasanak, hogy nincs az a didaktikai kapcsolat közöttük, ez a didaktikai megfelelés nehezen helyezhető el a rádió vagy televízió programja az iskola programjával. Éppen ezért kellene elméletileg is még többet foglalkozni és megteremteni az iskolarádió és televízió pedagógiai, didaktikai elméletét.

